

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De rarioribus signis, magni in virtutibus profectus. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

CAPVT VNDECIMVM.

De rarioribus signis, magni in virtutibus profectus.

181. **S**igna & gradus profectus in virtutibus, communis omnibus, indicaui ex meâ & aliorum sententiâ. Adnectam hoc capite rariora indicia, magni profectus, quæ feruentioribus Dei seruis, vel post longam multorum annorum vitæ integritatem vel post breuem, sed heroicis actibus commendatam Deus solet largiri. Talia signa sunt, in primis illa, quæ in Opusculo, de fidelium Dei seruatorum priuilegiis explicauit: præsertim rarus, in peccata venialia lapsus; maximus horror peccatorum, & conatus, minimas etiam imperfectiones vitandi, coniunctus cum eorum fugâ: perpetuus feruor in ordinariis operibus diligentissimè peragendis: exacta patientia in aduersitatibus, carens etiam primis moribus, iræ vel indignationis, aut auersionis ab authoribus, & cooperantibus aduersitatum magnarum, & toleratu difficilium: tantus amor crucis, & omnium humiliationum, ac aduersitatum, & iniuriarum personalium, vt, dum vel reipsâ ingruunt, vel tanquam præterita aut futura, representantur memoria, statim sine repugnantiâ, exurgat (Dei beneficio) ardens desiderium, & amor earum: & gaudium de iis, ad eum modum, quo in imperfectis solent exurgere primi motus erga obiecta praua, ad primam eorum representationem, vel soli menti, vel etiam sensibus factam: assiduum studium proficiendi in virtutibus, & quædam insatiabilis esuries, licitæque iustitiæ: repentinum, & notabile incrementum spei, dum exurgunt aduersitates & magnæ difficultates: oratio carens distractionibus: deuotio, longè quàm antea feruentior, tempore aduersitatum, & persecutionum personalium: gaudium in humiliationibus, coniunctum cum constanti & feruidâ perseverantiâ in bene ceptis: sensibilis tristitia, etiam in parte inferiore, dum audiuntur, vel videntur graues Dei offensæ: pax animi tranquillitas tanta, imò maior, in tribulationibus, & persecutionibus, quanta erat tempore consolationum: auersio ab oblectationibus, etiam licitis sensuum, ex sancto sui odio, & contemptu plenatio rerum mundanarum, & ex studio mortificationis profecta: maior inclinatio ad tractandum cum perfectioribus, quàm cum minus perfectis, maior propensio ad spiritalia colloquia, quàm ad profana, etsi non mala: maior gustus, in legendis libris spiritalibus, quàm prophanis historiis, etsi non fecdis: animi parata dispositio, ad quæuis faciendâ, vel fugiendâ, iuxta superiorum arbitrium, sine vllâ exceptione: ardens desiderium humiliationum, præsertim

calumniarum tolerandarum, & depressio-
num, ac degradationum: amor tener eorum, à
quibus aliquid valde iniuriosum pati contigit:
fuga commoditatum corporis, coniuncta cum
feruido desiderio incommodorum: tentatio-
num carnis extinctio, vel notabilis in floridâ &
viuidâ ætate, diminutio, etiam in occasionibus
non quæsitis: desiderium diu orandi insatiabile:
in repentinis casibus aduersis, mens etiam in-
uoluntariè, imperturbata: extinctio totalis, tepiditatis, & negligentiarum, in operibus ad Dei
cultum spectantibus: plena extirpatio, omnium
humanorum respectuum, coniuncta cum liber-
tate spiritus, exerente se, tum ad faciendâ ea,
quæ imperfectis displicent, & Deo placent, tum
ad omittendâ illa, quæ mali seij vel imperfe-
cti, nolent omitti: dominium passionum, præ-
sertim, iræ, timoris, & amoris: aut nullus, aut
longè minor quàm antea: pudoris & confusio-
nis sensus, in publicis humiliationibus: mentis
affectuosa vnio cum Deo, immediatè exsur-
gens, post quamvis actionem, naturâ suâ distra-
ctam, vt & post somnum, quauis vice inter-
ruptum: actualis & feruens deuotio, seu piorum
affectuum intensorum, affectuosus comitatus,
in laboribus manuum: firmitas voluntatis in
odio mali, & amore boni, durans in occasio-
nibus grauium lapsum, contra voluntatem obla-
tis, & perseverans semper, etiam in locis ac oc-
cupationibus, nil humanum habentibus, quod
à grauius lapsibus posset retrahere. Quæ om-
nia, & plura alia, Domino adiuuante explicabo
in Opusculo, de gradibus, & ornamentis virtu-
tum.

Hæc sunt certissima signa, magni in virtuti-
bus profectus, non tantum omnia simul sum-
pra, sed singula per se. Nec enim dari solent, nisi
post magnum progressum in multis virtutibus,
quæ cum concatenatæ sint, vt docent SS. Pa-
tres, & eos secutus S. Thomas, per signa supra-
dicta, tanquam per proprietates qualdam, ex es-
sentiâ virtutum, in alto & heroico gradu ac-
quisitarum, enascuntur, & in imperfectis ac te-
pidis, teste experientiâ, non reperiuntur, sed po-
tius illis contraria.

Porro tyrones in Dei obsequio, præsertim re-
ligiosum statum amplexi, inter certa signa sui
profectus, reponant hæc octo. 1. Si indies illis
magis ac magis placet, status religiosus, ad què
vocati sunt. 2. Si diminutus sit affectus erga cõ-
sanguineos. 3. Si minus sentiant humiliationes. 4.
si magis afficiantur ad orationem, quàm antea.
5. si optent pati aduersa, præsertim bonam exi-
stimationem, & famam lædentia. 6. si minuatur
in illis numerus peccatorum. 7. si creuerit affe-
ctus, ad omnes res Ordinis: cum non omnibus,
quibus placet Ordo, res eius omnes placeant. 8.
si diligentius obeat opera ordinaria, quàm an-
tea. Atque hæc sufficiant ad cognoscendum
profectum communem omnibus, Nunc viden-
dum

Y y

dum

dum est, quibus in rebus sitis sit profectus proprius Patrum, qui in tertio probationis anno versantur, in nostra Societate. Quorum tamen capitum lectio, aliis quoque extra Societatem, utilis sine dubio erit: illarum enim virtutum explicationem, & commendationem continebunt, quæ etiam in seculari statu viventibus, omnino, suo modo, & gradu, necessariae sunt, si perfecte Deo in suo statu servire velint.

CAPVT DVODECIMVM.

De primo gradu profectus spiritualis, Patrum tertij anni & eiusvis religiosi, ac vite spiritualis studiosi: sito in profectu in humilitate.

183. **P**roprium profectum Patrum tertij anni, in Societate nostra, puto non posse melius dignosci, quam ex illis occupationibus, quas S.P.N. Ignatius, & Societas, in Ordinationibus, iis assignat: scilicet, profectum in humilitate, & abnegationem vniuersi amoris sensualis, voluntatis, & iudicij proprii, & maiore cognitione, & amore Dei. Et quoniam multa essent dicenda, si omnia memorare vellem quæ ad hæc sex capita pertinent, ego tantum vnã rem in singulis attingam, quæ sat bonum erit iudicium, boni profectus.

184. **P**rimò quoad humilitatem. Animi in virtute progressus, inquit S. Basilus, in humilitate progressus est. Et S. Dorotheus: Quem admodum virtus omnis, ex humilitate gignitur, & cum humilitate producit. & exercetur, ita virtutum omnium absoluta perfectio, humilitate completur, siquidem omnium sanctorum profectus, atque perfectio, accessus quidam est, & progressus ad humilitatem. In tertio anno, primò, allueuerit, neminem iudicare & censurare, & sua tantummodò mala, & non alterius considerare. Hoc enim modo humilitatem acquiri, docebat quidam laudatus senex in Vitis Patrum apud Ruffinum.

185. **S**ecundò, signum certum, profectus in illa, est, si quis, ex tertio anno discedat, eum stabili resolutione, non curandi ea, quæ eum deinceps humiliare, & contemptibilem reddere possent, coram aliis: Quod contingit, dum non promouetur quis ad officia speciosa, & ad gradus honorificos, ad quos alios videt promoueri, non magis suo iudicio dignos. Vno verbo, cum quis in tertio anno acquirat primam literam Alphabeti spiritualis, quod proponit S. Bonauentura: *Ama nesciri, & pro nihilo reputari.* Alioquin ait S. Bernardus, non bonus est color, si quisquam sanctorum, anxie suam abiectionem ferre videatur: de quo etiam & non gaudere, & non gloriari, minus est à perfecto. Porro in proposito perfectionis, (quæ in tertio anno abundantius queritur) apparere

imperfectum, nequus est. *Humilis enim, vt ait idem S. Bernardus, est contemptus propriae excellentie.* Et vt S. Basilus scribit: *Humilitatis exercitatio in rebus contemptibilibus exercitatio est.* Sicut superbia à S. Augustino definitur: *Amor propriae excellentie.* Vnde Gen ad. *Humilitatis exercitatio est, & in conspectu vltimum: inquit Cassianus, & S. Bernardus libro de Ordine vite.* Hinc vt scribit Ferdinandus de Castiglio, cum S. Thomas Aquinas interrogatus esset, quod signum esset profectus alicuius in vita spirituali respondit: *Qui delectatur risu & dissolutione, qui appetit honores, qui agit fert vitem de se hominum opinionem, talis, etiam si miracula faceret, non est profectus.* Quin & Plutarchus libro citato, ad indagandum profectum in virtutibus, examinare iubet. *An gloria cupiditate careamus: an amulemur citra inuidentiam.* Et S. Ignatius, de duobus ex desiderio contemptus & opprobrij, ait nasci humilitatem. Hac virtute humilitatis, quia ornata fuit S. Paula, de eâ S. Hieronymus ad Eustochium Ep. 27. eius filiam scribens ait: *Tanta se humilitate deiecit, vt qui eam vidisset, ipsam esse non crederet, sed ancillarum vltimam.* Et B. Iustinianus, inter indicia humilitatis, ponit hæc: *si quis omni vilitate contentus sit, & ad omnia que sibi præbentur, se velut operarium malum iudicari indignum.*

Hanc primo loco, S.P. Ignatius, & Societas Patribus tertij anni commendauit, tum ob causas, à me in Opusculo de gradibus humilitatis allatas, tum quia vt ait Cassianus, *de humilitate, mortificatio voluntatis, (de qua postea agetur) generatur: tum quia, vt idem ait, Non potest quisquam perfectionis finem ac puritatem attingere, nisi per humilitatem veram, quam primitus fratribus reddens, Deo quoque in penetrabilibus cordis exhibeat.* Tum quia vt ait S. Bernardus: *summa virtus Monachi, humilitas est, summum vitium eius, superbia.* Et ob defectus humilitatis, quos ibi enumerat, fieri, quod ex horum multitudine, qui seculum deserunt, rari valde inueniantur, qui mortificatus vitiis, ascendere contendant, ad perfectionem virtutum.

Ad humilitatis autem studium ardens: primò excitare nos debet, magnum præmium in cælo à Christo promissum. *Qui se humiliat exaltabitur.* O si id penetraremus, quam dulcis nobis esset omnis noster contemptus. *Dic oro, inquit S. Chrysostomus, si quis te ad regnum terrestre, & imperium vocaret, atque ante ingressum eius ciuitatis, in qua coronandus esses, in stabulum diuertere esset necesse, vbi luti plurimum ac fimi, viatorumque, tumultus, ac latronum perturbatio, summa pressura, & angustia, num ad illa tristitia cogitatione conuertereris an non illa omnia quasi nihil essent, gaudium & spe regni, contemneres?* Perquam igitur ineptum, & indignum est, terrenis, mortalibusque, rebus potiturum, nihil his qua interim inciderint, contrahi, æterni autem regni elatum, atque erectum, & ad cælos accessitum, per singula qua in diuersorio acciderint tristitia, desiderare, atque perturbari?

Secundò, Christi exemplum, dulce reddit studium,